

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 929 ²	Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Μάρκ. 1,1-8) 4 Ἰανουαρίου 2015 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἔχουμε ἀνάγκη κηρύγματος μετανοίας

«Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας...» (Μάρκ. 1,4)

Ἔρχεται, ἀγαπητοί μου, ἡ μεγάλη ἡμέρα τῶν Θεοφανείων. **Ὁ Χριστὸς θὰ βαπτισθῆ** στὸν Ἰορδάνη καὶ θ' ἀγιασθοῦν τὰ νερά. Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσαμε σήμερα εἶνε σχετικὸ μὲ τὸ γεγονός αὐτό. Τί μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο;

Προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς στὸν Ἰορδάνη, ζοῦσε ἐκεῖ ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος, ὁ **Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος**. Δὲν ἦταν ἀπλῶς ἓνας ἅγιος· ἦταν ὁ πιὸ ἅγιος ἄνθρωπος ποὺ παρουσιάστηκε στὴ γῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Χριστό. Ὁ Πρόδρομος ἦταν παραπάνω κι ἀπὸ πατριάρχες κι ἀπὸ προφῆτες. Ἦταν ἀγιασμένος ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι καὶ οἱ γονεῖς του, ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ, ἀγαποῦσαν τὸ θεῖο νόμο, ἔκαναν προσευχή, νήστευαν, ἦταν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ.

Οἱ **γονεῖς** εἶνε ὅπως τὸ δέντρο. Ὅταν ἡ ρίζα εἶνε κακή, οἱ καρποὶ θὰ ἔναι σάπιοι· ὅταν ἡ ρίζα εἶνε καλή, καὶ οἱ καρποὶ θὰ ἔναι ἐκλεκτοί. Κι ὅταν ὁ σπόρος ποὺ σπέρνουμε στὴ γῆ εἶνε καλός, καὶ τὰ στάχυα θὰ ἔναι καλά. Δὲν χρησιμοποιοῦμε ὁποιοδήποτε σπόρο. Ζούφιος σπόρος θὰ κἀν ζούφια σπαρτά. Ρίζα καὶ δέντρο λοιπὸν εἶνε οἱ γονεῖς. Σπόρος εἶνε ὁ πατέρας, γῆ ἢ μητέρα. Ὅταν ὁ ἄντρας εἶνε ἀλκοολικός καὶ μέθυσος, ὅταν αἰσχρολογῆ, βρίζῃ, βλαστημάῃ, κ.τ.λ., τότε ἡ ρίζα δὲν εἶνε καλή. Κι ἀπὸ τέτοια ρίζα τί θὰ βγῆ; Ἄνθρωπος κακὸς καὶ κακοῦργος. Κι ὄχι μόνο κακὸς ἀλλὰ καὶ μισερὸς· ἄλλος στραβός, ἄλλος κουτσός... Διαβάστε νὰ δῆτε· ὅσοι πατεράδες μεθᾶνε, βγάζουν παιδιὰ ἐλαττωματικά. Πῆγα σ' ἓνα χωριὸ καὶ εἶδα καμμιά δεκαριά παιδιὰ διανοητικῶς καθυστερημένα. Λέω· Τί συμβαίνει; Κατάλαβα· ὅλοι μεθᾶνε. Σὲ ἄλλο χωριὸ τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο δὲν μάθαιναν· ἦταν ὅλα βλαῖκες, δὲν καταλάβαιναν τίποτα, κοιμοῦνταν ὄρθια. Ἔφταιγαν τὰ παιδιὰ; Ὁχι. Ὁ πατέρας ἔφταιγε· ὁ ἀλκοολικός, ὁ μέθυσος πατέρας, ποὺ γεννάει τέτοια παιδιὰ.

Μεγάλη ἡ εὐθύνη τῶν γονέων. Γι' αὐτὸ ἐσεῖς οἱ manάδες καὶ οἱ πατεράδες νὰ προσέχετε. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ ἀντρόγυνα ἔκαναν προσευχή, νήστευαν Τετάρτη καὶ Παρασκευή, πήγαιναν στὴν ἐκκλησία· καὶ μέσα ἀπὸ τέτοια ἅγια ἀντρόγυνα, ἔβγαιναν ἄγγελοι. Τώρα, ποὺ δὲν ἔχουν καμμιά ἔννοια Θεοῦ ἀλλὰ τὸν βλαστημᾶνε, ἀπὸ τέτοια ἀντρόγυνα βγαίνουν τέρατα. Τί θὰ δοῦμε...

Ἐπαναλαμβάνω· ἀπὸ ἀγιασμένους γονεῖς βγαίνουν ἅγια παιδιὰ καὶ μεγάλοι ἄνθρωποι, **ἀπὸ γονεῖς ποὺ εἶνε μέσ' στὴν ἀμαρτία θὰ βγοῦνε τέρατα**. Θυμηθῆτε τὸ λόγο αὐτό. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ περισσότερα, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ λέω εἶνε καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ ἀγιογραφικῶς σωστό, καὶ ἡ καθημερινὴ πείρα τὸ ἐπιβεβαιώνει.

Ἦταν λοιπὸν ἀγιασμένος ὁ Ἰωάννης. Εἶχε καλὴ ἀνατροφή. Ἄλλ' ὅταν μεγάλωσε λίγο, δὲν ἔμεινε στὸ σπιτί του. Σηκώθηκε κ' ἔφυγε. Πῆγε κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, σ' ἓνα μέρος ἔρημο. Κ' ἐκεῖ **πῶς ζοῦσε**; Σὰν ἄγγελος. Ποιὸ ἦταν τὸ φαγητό του; Οὔζο καὶ κρασί δὲν ἔβαλε ποτέ στὸ στόμα του· ἀλλὰ τί ἔπινε; Νεράκι. Οὔτε ποτήρια εἶχε οὔτε σερβίτσια πολυτελείας. Ζοῦσε μιὰ πολὺ ἀπλὴ ζωὴ. Πήγαινε στὸ ποτάμι καὶ μὲ τὶς χοῦφτες του ἔπινε νερό, σὰν τὸ πουλάκι.

Καὶ **τὸ φαγητό του** τί ἦταν; Δὲν ἦταν κρέατα καὶ ψάρια καὶ ἄλλα ἀκριβά, ποὺ θέλουμε ἐμεῖς ποὺ ζοῦμε στὶς πολιτεῖες, οἱ ἄνθρωποι τῆς καλοπεράσεως. Τὸ φαγητό του ἦταν **«ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον»** (Μάρκ. 1,6). Ποιὸς εἶνε οἱ **«ἀκρίδες»**; Αὐτὲς ποὺ πετοῦν στὰ χωράφια. Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο. Καὶ σήμερα οἱ βεδουῖνοι ποὺ ζοῦν στὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπως ἐδῶ παίρνουν τὶς πιπεριὲς καὶ τὶς ξεραίνου, ἔτσι αὐτοὶ παίρνουν τὶς ἀκρίδες, τὶς ξεραίνου καὶ τὶς τρῶνε. Εἶνε μιὰ τροφὴ τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων.

Ἔτρωγε λοιπὸν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο. Καὶ

τὸ ροῦχο του ποιοί ἦταν; Φοροῦσε μεταξωτά, σὰν αὐτὰ ποὺ φορᾶμε ἐμεῖς οἱ παπᾶδες καὶ οἱ δεσποτάδες καὶ οἱ πλούσιες κοκῶνες; Ὅχι. Ἦταν πολὺ φτωχὸ τὸ ροῦχο του· μιὰ προβεῖα ἦταν φτειαγμένη ἀπὸ τρίχες καμήλας.

Καὶ **τὸ στρώμα του**; Εἶχε τέτοια κρεβάτια πολυτελείας, σὰν αὐτὰ ποὺ θέλουμε ἐμεῖς νὰ ξαπλώνουμε τὰ ἄθλια κορμιά μας καὶ ν' ἀναπαυώμαστε; Ὅχι. Δὲν εἶχε σουμιέ. Εἶχε κάνει στρώμα ἀπὸ τὶς καλαμιές τοῦ Ἰορδάνου. Πάνω στὰ καλάμια κοιμόταν.

Καὶ **σπίτι**; Δὲν εἶχε σὰν τὰ δικά μας πλουσιόσπιτα· ὄχι δᾶ. Σπίτι του ἦταν οἱ σπηλιές καὶ οἱ κουφάλες τῶν δέντρων, καὶ συντροφιά του εἶχε τὰ ἄγρια θηρία.

Ἔτσι ἀσκητικὰ ἐζήσῃ ὁ Ἰωάννης. Ἦταν ἄγιος ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ ἔτρεχαν ὄλοι στὸν Ἰορδάνη, ἄντρες - γυναῖκες, μικροὶ - μεγάλοι, ἀξιωματικοὶ - στρατιῶτες, πλούσιοι - φτωχοί. Ὅπως ὁ μαγνήτης τραβᾶει τὸ σίδηρο, ἔτσι **πήγαιναν ὄλοι κοντὰ στὸν Ἰωάννη τὸ Βαπτιστή**.

Καὶ τί τοὺς ἔλεγε, ποιοί ἦταν **τὸ κήρυγμά του**; Ἀνοιῖτε τ' αὐτιά σας νὰ τ' ἀκούσετε. Ἦταν μία λέξι. Ὅπως ἔχεις κλειδὶ κι ἀνοίγεις τὸ σπίτι, ἔτσι καὶ ἡ λέξι αὐτὴ εἶνε τὸ κλειδὶ τῆς σωτηρίας. Μιὰ λέξι, ποὺ ἂν τὴν ἐφαρμόζαμε ἢ ζωὴ μας θὰ ἄλλαζε τελειῶς.

Τώρα δὲν τὴν ἐφαρμόζουμε καὶ **ὁ κόσμος εἶνε ζούγκλα**. Προτιμότερο νὰ ζῆς στὴν ἔρημο μαζί μὲ τὰ ἄγρια θηρία, παρὰ μέσα σὲ μιὰ τέτοια κοινωνία. Ἦρθε κάποτε ἕνας ἄντρας καὶ μοῦ λέει· «Ὅλα τὰ πῆρα· τηλεόρασι, ραδιόφωνο, ἔπιπλα πολυτελείας... Ἄλλὰ κάθε βράδυ, ὅταν πάω στὸ σπίτι, τρέμω. Προτιμότερο νὰ εἶμαι ἔξω στὸ κρῦο, παρὰ νὰ κατοικῶ μὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα...». Καὶ ἡ γυναῖκα ὅμως προτιμότερο νὰ κατοικῆ ἔξω στὰ χιόνια, παρὰ μὲ ἕναν ἄντρα βάνουσο, μέθουσο, βλάσφημο, αἰσχρολόγο... Νά, λοιπόν, ποὺ ἡ κοινωνία μας ἔγινε ζούγκλα. Καὶ ὅμως ἡ ζούγκλα αὐτὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ παράδεισος· νὰ εἶνε εὐλογημένα τὰ σπιτία, εὐλογημένα τὰ χωριά, εὐλογημένη ἡ πατρίδα μας. Πῶς;

Μὲ μιὰ λέξι, ποὺ ἐκήρυττε ὁ Ἰωάννης. Ποιὰ λέξι; **«Μετανοεῖτε»** (Ματθ. 3,2). Μὰ τί θὰ πῆ «μετανοεῖτε»; Ν' ἀλλάξουμε μυαλό, ν' ἀλλάξουμε γνώμη. Δηλαδή, ν' ἀφήσουμε τὴν κλεψιά, τὴν ἀτιμία, τὴν ἀδικία, τὴ βλασφημία, τὴν πορνεία, τὴ μοιχεία, ὅλο τὸ κακό· νὰ τὸ διώξουμε ἀπὸ πάνω μας. Καὶ τότε ἀμέσως ἀλλάζει ἡ κοινωνία, ἀλλάζει ὁ κόσμος.

«Μετανοεῖτε»! Πήγαιναν κοντὰ του **πλούσιοι**. Τοὺς κολάκευε ὁ Ἰωάννης; Ὅχι. —Θὰ κο-

λαστήτε! τοὺς ἔλεγε. —Τί πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε; —Τί νὰ κάνετε; Ὅσα εἶνε κλεμμένα, αὐτὲς τὶς περιουσίες ποὺ φτειαῖσατε, νὰ τὶς δώσετε πίσω...

Βλέπετε τὸ Εὐαγγέλιο; Γι' αὐτὸ δὲν περιμέναμε νὰ ἔρθῃ ὁ σοσιαλισμὸς καὶ ὁ κομμουνισμὸς νὰ μᾶς τὰ πῆ· τὰ λέει τὸ Εὐαγγέλιο. **Ἡ μεγαλύτερη ἐπανάστασι εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο**, ποὺ λέει· Ὅχι μόνο νὰ ἐπιστρέψῃς τὰ κλεμμένα, ἀλλὰ νὰ δώσης καὶ ἐλεημοσύνη ἀπ' τὰ δικά σου. Ἐχεις δυὸ ψωμιά; δώσε τὸ ἕνα. Ἐχεις δυὸ ζευγάρια παπούτσια; δώσε τὸ ἕνα.... Αὐτὰ λέει στὸ Εὐαγγέλιο ὁ Ἰωάννης. Ἄν ζοῦσε στὴν ἐποχὴ μας, θὰ τὸν ἔκλειναν στὴ φυλακὴ μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι θέλει ν' ἀνατρέψῃ τὸ καθεστῶς. Αὐτὰ ἔλεγε γιὰ τοὺς πλουσίους.

Ὅταν κατόπιν ἔρχονταν **στρατιωτικοί** τί τοὺς ἔλεγε; — Ἀλλοίμονό σας! Ἄν τὸ σπαθὶ τό'χετε γιὰ νὰ ἐπιβάλλετε τὸ ἄδικο, θὰ κολαστῆτε. Τὸ σπαθὶ εἶνε γιὰ νὰ ὑπερασπίζῃς τὸ δίκαιο, τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας...

Μετὰ ἔρχονταν φτωχοί, ἔρχονταν γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Στὰ **παιδιὰ** ἔλεγε· Ν' ἀκούτε τοὺς γονεῖς σας. Στὶς **γυναῖκες**· Νὰ σέβεστε τοὺς ἄντρες σας. Στους **ἄντρες**· Ν' ἀγαπᾶτε τὶς γυναῖκες σας. Καὶ ἂν πήγαιναν σημερινοὶ **παπᾶδες καὶ δεσποτάδες**, θὰ τοὺς ἔλεγε· Προσέξτε· θὰ κολαστῆτε, ἂν ἀγαπᾶτε τὰ λεφτά!...

Ἐλεγε ἀκόμα **σὲ ὄλους**· **Ἐτοιμασθῆτε**, γιὰτὶ ἔρχεται ὁ Χριστός. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα μπροστά του. Εἶμαι ἕνα ἄχυρο, ἕνα μηδέν. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σκύψω νὰ λύσω τὰ κορδόνια ἀπὸ τὰ πόδια του. Αὐτὸς εἶνε πολὺ μέγας, εἶνε Θεός, κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ μικρός.

Τέλος τί ἔλεγε; **Φωτιά καὶ τσεκούρι!** «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 3,10). Ὅποιος ἄνθρωπος, ὅποια κοινωνία, ὅποιο ἔθνος κάνει ἀτιμίες, θὰ πέσῃ φωτιά καὶ τσεκούρι. Τὸ δέντρο τὸ ἄχρηστο ὁ γεωργὸς τὸ κόβει καὶ τὸ ρίχνει στὸ φοῦρνο. Εἶνε αὐτὸ παγκόσμιος βιολογικός, ἠθικός καὶ θρησκευτικὸς νόμος. Αἰώνια λόγια. Γι' αὐτὸ **«Μετανοεῖτε»**.

Ἄχ νὰ ἐρχόταν πάλι ὁ Ἰωάννης! Καὶ ὅπως τότε στάθηκε στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου, νὰ στεκόταν τώρα δίπλα στὸν Ἀλιάκμονα, στὸν Ἄξιό, στὸ Δούναβι, στὸ Σηκούανα, σὲ ὄλους τοὺς ποταμοὺς τῆς γῆς, καὶ νὰ ἔλεγε στὸν κόσμο· Μετανοεῖτε πράσινοι, κόκκινοι, μαῦροι, λευκοί, ἄνθρωποι ὅλων τῶν χρωμάτων!

Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη μετανοίας. Ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος